

Arrest

nr. 81 498 van 22 mei 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 1 maart 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 januari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 28 maart 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. OGUMULA, en van attaché C. MISSEGHES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers die volgens hun verklaringen België binnenkwamen op 4 september 2011 (eerste verzoeker), 19 juli 2011 (verzoekster) en 17 maart 2011, verklaren er zich op 5 september 2011 (eerste september 2011, 19 juli 2011 (verzoekster) en 17 maart 2011 (tweede verzoeker) vluchteling.

1.2. Op 30 januari 2012 werden de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op 31 januari 2012 naar verzoekers werden gestuurd.

Dit zijn de bestreden beslissing die luiden als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Tadzjiek, afkomstig uit het district Hisa-i-Awali Kohistan (provincie Kapisa), en bezit u de Afghaanse nationaliteit. U bent getrouwd met H. A. S. (O.V. 6.849.574) en heeft twee zonen, A. N. S. (RRN nr. 02030327320) en A. H. S. (RRN nr. 11042640771), en een dochter, A. S. (RRN nr. 00061440225). In augustus 2010 verliet u Afghanistan, samen met uw vrouw, uw kinderen en de broer van uw vrouw, O. A. (O.V. 6.783.635). U kwam aan in België op 4 september 2011 en vroeg het statuut van vluchteling aan op 5 september 2011.

U verklaart dat uw ouders overleden zijn toen u nog een kleuter was en dat u vervolgens werd grootgebracht door uw grootmoeder langs moederskant. Uw neef, A. R., een zoon van uw tante aan vaderskant, had het echter toen al gemunt op uw nalatenschap aan gronden van uw vader. U werd gedurende uw jeugd door hem mishandeld en onder druk gezet omwille van die gronden en moest, mede op aanraden van uw grootmoeder, Kapisa verlaten in 1990. A. R. was toen immers een machtig commandant van Hezb-i-Islami geworden. U leefde sindsdien in Iran, waar u in 1999 in het huwelijk trad met H., en twee kinderen kreeg. Na het overlijden van uw schoonvader in 2004 trokken uw schoonmoeder en schoonbroer O. bij jullie in. In 2010 nam jullie leven echter een drastische wending toen u en uw gezin gedwongen gerepatrieerd werden uit Iran. Jullie vonden onderdak in het huis van een tante van uw echtgenote in de wijk Qala-i-Fatullah te Kabul, waar u enkele dagen verbleef tot ook uw schoonmoeder en schoonbroer jullie kwamen vervoegen op hetzelfde adres. Hierop verhuisde u met uw vrouw en kinderen naar het huis van een vriend in de wijk Chihil Sutun, nog steeds in Kabul. Op 6 juli 2010 (15de saratan 1389) sloeg het noodlot echter toe toen vier gewapende mannen 's avonds aanklopten bij de tante van uw vrouw in Qala-i-Fatullah en beweerden op zoek te zijn naar u. Bij de schermutseling die hierbij ontstond kwam uw schoonmoeder ongelukkig ten val en overleed even later aan haar hoofdwonde. U en uw gezin waren die avond veilig in uw huurkamers in Chihil Sutun, maar uw schoonbroer O. was getuige van de gebeurtenissen. U herkende in dit incident duidelijk de hand van de erfgenamen van de intussen overleden commandant A. R., die het, na al die jaren, nog steeds op uw rechtmatige erfenis in Kapisa gemunt hadden. Dit voorval heeft uw gezin genoopt ongeveer 45 dagen later het land te verlaten samen met uw schoonbroer O.. Via Tadzjiekistan, waar u middels een vals paspoort het vliegtuig nam, Turkije en Griekenland bent u naar België gereisd. In Turkije bent u gescheiden geraakt van O. en in Griekenland, waar overigens uw jongste zontje werd geboren op 26 april 2011, raakten ook u en uw echtgenote van elkaar gescheiden. In België werden jullie herenigd. U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan waar de nakomelingen van commandant A. R. het op uw leven en dat van uw familie hebben gemunt. Ter staving van uw identiteit leggen u en uw echtgenote volgende documenten voor: een origineel huwelijkscontract uitgereikt in het jaar 2000 (1379 Afghaanse kalender) door de Afghaanse partij in Teheran, de originele taskara van uw echtgenote, een kopie van het overlijdensbericht van uw schoonvader en twee autoriserende documenten ter repatriëring naar Afghanistan van het lijk van uw schoonvader.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt. Hoewel u aannemelijk heeft gemaakt afkomstig te zijn uit het district Hisa-i-Awali Kohistan (provincie Kapisa), dienen ernstige vraagtekens te worden geplaatst bij het door u geschetste asielrelaas.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt ondermijnd door een aantal tekortkomingen in uw verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal betreffende **het voortbestaan van het grondconflict met uw familielid, commandant A. R.**, na uw vertrek uit de provincie Kapisa in 1990. Zo verklaart u weliswaar dat, na het overlijden van uw vader in 1977, A. R. de intentie had om zich de nalatenschap van uw vader op onheuse wijze toe te eigenen (zie gehoorverslag CGVS, dd. 03/01/2012, p.4 – 5, p.15). U beweert echter tevens dat uw neef alles in het werk heeft gesteld en er overigens ook in geslaagd is om zijn eigenaarschap over de gronden te legitimeren. Immers, nog volgens uw verklaringen, heeft uw neef niet enkel de authentieke eigendomspapieren in beslag genomen na de dood van uw vader, maar heeft hij er bovendien vervalste laten maken op zijn eigen naam (CGVS, p.5, p.15), een daad die hem, als commandant tijdens de woelige jaren negentig, waarschijnlijk geen enkele moeite heeft gekost. Tijdens de val van de Talibanregime ongeveer tien jaar geleden is uw neef om het leven gekomen (CGVS, p.13, p.17). Het blijft vervolgens geheel onduidelijk waarom, na al twintig jaar eigenaars te zijn geweest, en eigenlijk reeds lange tijd hun doel bereikt te hebben, de nazaten van uw neef alsnog pogingen zouden ondernemen om u te doden, zonder dat u ooit één concrete stap hebt gezet om de gronden ook

effectief terug op te eisen. Wanneer de zaak wordt omgedraaid en u de vraag wordt gesteld waarom u de gronden, aangezien u ze niet terug opeiste (CGVS, p. 13), eventueel niet gewoon kon afstaan aan de familie van uw neef, verduidelijkt u de situatie evenmin en geeft u enkel weinig samenhangende antwoorden. Zo stelt u enerzijds dat dit niet mogelijk was zonder aan te geven waarom dit niet mogelijk was (CGVS, p. 15), en anderzijds dat uw neef u gewoon had kunnen vragen de gronden af te staan, maar dat hij het u nooit heeft gevraagd (CGVS, p.15). Dergelijke onwaarschijnlijkheden en tegenstrijdigheden ondermijnen op ernstige wijze de geloofwaardigheid van het bestaan van het vermeende grondconflict en dus van uw asielrelaas.

U legt eveneens inconsistente en tegenstrijdige verklaringen over **de vraag hoe de familie van uw neef wist dat u teruggekeerd was naar Afghanistan en bij de tante van uw vrouw was gaan wonen**. U doet uitvoerig verslag over hoe u meent dat uw verwanten in Kapisa te weten kwamen dat u in Qala-i-Fatullah (Kabul) ging wonen. U verklaart in dat verband dat zij deze informatie moeten hebben verkregen van een dorpsgenoot met wie u een gesprek had aangeknoopt op de luchthaven van Herat. Nog los van het feit dat deze ontmoeting toch wel een buitengewoon toeval mag heten na twintig jaar afwezigheid, legt u, wanneer u hierover wordt doorgevraagd, nog tegenstrijdigheden af in uw weergave van de feiten. Opmerkelijk is immers dat u in eerste instantie beweert dat u zelf dit nieuws heeft meegegeven aan de dorpling (CGVS, p.13) en dat u tevens zelf ook blijkbaar heel wat informatie heeft gesprokkeld uit uw gesprek met dit heerschap, zoals de professionele bezigheden van een neef en een zoon van A. R. (CGVS, p.14). Wanneer het Commissariaat-generaal u vervolgens vraagt waarom u uw toekomstige verblijfplaats zomaar te grabbel heeft gegoooid, beslist u echter het geweer van schouder te veranderen en houdt u bij hoog en bij laag vol dat het uw vrouw was die deze cruciale info heeft gelekt en dat u hem in werkelijkheid niets heeft verteld. U put zich vervolgens uit in een beschrijving van jullie plaatsen op het vliegtuig, waarbij, toeval bovenop toeval, de oude bekende een plaats had gekregen naast uw vrouw, met de bekende gevolgen (CGVS, p.14 – 15). Dergelijke inconsistente verklaringen doen de geloofwaardigheid van uw relaas aanzienlijk dalen.

Verder legt u uiterst vage verklaringen af over de identiteit van de mannen die naar u op zoek waren en de reden waarom ze u zochten. Dat zij verbonden zijn met uw neef blijkt louter te zijn gebaseerd op vermoedens van uw kant (CGVS, p. 13). U leidt dit enkel af uit het feit dat u 'geen andere vijanden heeft' (CGVS, p. 13). De mannen zeiden dat ze met u wilden spreken, maar hebben nooit gezegd waarover ze met u wilde spreken (CGVS, p. 13 en gehoorverslag CGVS, O. A., dd. 4/01/2012, p. 9). Dat ze u wilden spreken over de gronden die door uw neef waren overgenomen is opnieuw louter gebaseerd op vermoedens van uw kant. U brengt echter geen concrete aanwijzingen aan waaruit blijkt wie deze mannen waren en waarom ze u zochten.

In verband met de bedreigingen die deze mannen uitten verklaart uw schoonbroer dat zij dreigden om hem in uw plaats mee te nemen, waarop zijn moeder hem trachtte los te rukken, weggeduwd werd en ten val kwam (CGVS, O. A., p. 9). Het is uiterst merkwaardig dat u op geen enkel moment deze dreiging vermeldt. U stelt enkel dat ze naar u op zoek waren en met geweld het huis binnendrongen (CGVS, p. 13, 14 en 15). Het betreft hier nochtans geen detail, maar de bedreigingen waarom u samen met uw vrouw en schoonbroer het land ontvlucht bent en de concrete omstandigheden waarin uw schoonmoeder om het leven werd gebracht.

Bovenstaande opmerkingen stellen uw asielrelaas in een bedrieglijk daglicht. U bent er niet in geslaagd uw asielmotieven geloofwaardig uiteen te zetten. Bijgevolg hebt u niet aannemelijk gemaakt een gegronde vrees voor vervolging te hebben zoals omschreven in het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico te lopen op ernstige schade bepaald in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. De documenten die u en uw echtgenote voorleggen (taskara van uw echtgenote, uw huwelijkscontract en de documenten betreffende de dood van uw schoonvader) kunnen evenmin de geloofwaardigheid van uw relaas herstellen. Ze bevestigen enkel uw identiteit en uw verblijf in Iran, die in deze beslissing niet ter discussie staan.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kapisa, meer bepaald in het district Hisa-i-Awali Kohistan, te worden beoordeeld.

Bij evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. De graad van conflict-gerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afghaanse burgers werd door UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende

cumulatieve indicatoren. UNHCR oordeelt dat in het licht van: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen, de situatie in bepaalde delen van Afghanistan kan gekenmerkt worden als een situatie van veralgemeend geweld. Meer specifiek stelt UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijk nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats. UNHCR wijst erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten.

Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt echter expliciet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Kapisa een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie SRB "Afghanistan – Veiligheidssituatie in Centraal Afghanistan" dd. 27/08/2010 updated 14/10/2011) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. Het gewapend conflict woedt het meest intens in het zuiden en in de zuidoostelijke regio. Wel is er een uitbreiding van de activiteiten van de anti-regeringselementen (AGE) naar andere regio's in Afghanistan. In 2010 en 2011 was er een stijging van het aantal gewelddaden en burgerslachtoffers in bepaalde districten in het noorden van Afghanistan waar te nemen. UNAMA stelde medio 2010 vast dat de voorheen stabiele regio van het noordoosten een scherpe toename van AGE activiteiten kende met een sterke stijging van het aantal burgerslachtoffers tot gevolg. Deze tendens zette zich voort in 2011.

In het district Hisa-i-Awali Kohistan in de provincie Kapisa, waarvan u beweert afkomstig te zijn, worden slechts occasioneel incidenten gemeld. De situatie in dit district kan als relatief rustig worden omschreven. Door ANSO (Afghanistan NGO Safety Office) wordt de provincie beschouwd als een met 'lage onveiligheid'. U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht zouden werpen op hogervermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in uw regio.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Hisa-i-Awali Kohistan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Ook in het kader van de asielaanvraag van uw vrouw, H. A. S., en uw schoonbroer, O. A., werd een beslissing genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ten aanzien van A. S. H.:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Tadzjiekse, afkomstig uit de stad Kabul en bezit u de Afghaanse nationaliteit. U bent getrouwd met N. A. S. (O.V. 6.870.465) en heeft twee zonen, A. N. S. (RRN nr. 02030327320) en A. H. S. (RRN nr. 11042640771), en een dochter, A. S. (RRN nr. 00061440225). In augustus 2010 verliet u Afghanistan, samen met uw man, uw kinderen en uw broer, O. A. (O.V. 6.783.635).

U kwam aan in België op 19 juli 2011 en vroeg diezelfde dag het statuut van vluchteling aan. U verklaart dat u in 1996 samen met uw ouders en uw broer naar Iran bent verhuisd. In 1999 trad u in het huwelijk met N. A. en na het overlijden van uw vader trokken uw moeder en uw broer O. bij jullie in. In 2010 nam jullie leven echter een drastische wending toen u en uw gezin gedwongen gerepatriëerd werden uit Iran. Jullie vonden onderdak in het huis van uw tante in de wijk Qala-i-Fatullah te Kabul, waar u enkele dagen verbleef tot ook uw moeder en broer jullie kwamen vervoegen op hetzelfde adres. Hierop verhuisde u met uw man en kinderen naar het huis van een vriend van uw man in de wijk Chihil Sutun, nog steeds in

Kabul. Op 6 juli 2010 (15de saratan 1389) sloeg het noodlot echter toe toen vier gewapende mannen 's avonds aanklopten bij uw tante in Qala-i-Fatullah en beweerden op zoek te zijn naar uw man. Bij de schermutseling die hierbij ontstond kwam uw moeder ongelukkig ten val en overleed even later aan haar hoofdwonde. U en uw gezin waren die avond veilig in uw huurkamers in Chihil Sutun, maar uw broer O. was getuige van de gebeurtenissen. Uw man herkende in dit incident duidelijk de hand van de erfgenamen van de intussen overleden commandant A. R., die het, na al die jaren, nog steeds op zijn rechtmatige erfenis in Kapisa gemunt hadden. Dit voorval heeft uw gezin genoopt ongeveer 45 dagen later het land te verlaten samen met uw broer O.. Via Tadzjikistan, waar u middels een vals paspoort het vliegtuig nam, Turkije en Griekenland bent u naar België gereisd. In Turkije bent u gescheiden geraakt van O. en in Griekenland, waar u overigens bevallen bent van uw jongste zoontje op 26 april 2011, raakten ook u en uw echtgenoot van elkaar gescheiden. In België werden jullie herenigd. U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan waar de nakomelingen van commandant A. R. het voornamelijk op het leven van uw man hebben gemunt.

Ter staving van uw identiteit leggen u en uw echtgenoot volgende documenten voor: een origineel huwelijkscontract uitgereikt in het jaar 2000 (1379) door de Afghaanse partij in Teheran, uw originele taskara, een kopie van het overlijdensbericht van uw vader en twee autoriserende documenten ter repatriëring naar Afghanistan van het lijk van uw vader.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag integraal steunt op dezelfde motieven die door uw echtgenoot, N. A. S. (O.V. 6.870.465), werden uiteengezet. In het kader van zijn asielaanvraag werd een weigeringsbeslissing genomen die luidt als volgt:

“(…)”.

Ten aanzien van A.O.:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Tadzjiek, afkomstig uit de stad Kabul en bezit u de Afghaanse nationaliteit. U verklaart geboren te zijn in 1995. U bent de broer van H. A. S. (O.V. 6.849.574), die getrouwd is met N. A. S. (O.V. 6.870.465). In augustus 2010 verliet u Afghanistan, samen met uw zus, haar man en hun kinderen. U kwam aan in België op 17 maart 2011 en vroeg diezelfde dag het statuut van vluchteling aan.

U verklaarde dat u in 1996 samen met uw ouders en uw zus H. naar Iran bent verhuisd. In 1999 trad uw zus in het huwelijk met N. A. en na het overlijden van uw vader trokken u en uw moeder bij hen in. In 2010 nam uw leven echter een drastische wending toen uw schoonbroer en zijn gezin gedwongen gerepatriëerd werden uit Iran. Zij vonden onderdak in het huis van uw tante in de wijk Qala-i-Fatullah te Kabul, waar zij enkele dagen verbleven tot ook u en uw moeder hen kwamen vervoegen op hetzelfde adres. Hierop verhuisde uw zus en haar gezin naar het huis van een vriend van uw schoonbroer in de wijk Chihil Sutun, nog steeds in Kabul. Op 6 juli 2010 (15de saratan 1389) sloeg het noodlot echter toe toen vier gewapende mannen 's avonds aanklopten bij uw tante in Qala-i-Fatullah en beweerden op zoek te zijn naar uw schoonbroer N. A.. Bij de schermutseling die hierbij ontstond kwam uw moeder ongelukkig ten val en overleed even later aan haar hoofdwonde. Uw zus en haar gezin waren die avond veilig in hun huurkamers in Chihil Sutun, maar u was getuige van de gebeurtenissen. Uw schoonbroer herkende in dit incident duidelijk de hand van de erfgenamen van de intussen overleden commandant A. R., die het, na al die jaren, nog steeds op zijn rechtmatige erfenis in Kapisa gemunt hadden. Dit voorval heeft uw zus, haar echtgenoot en hun kinderen genoopt ongeveer 45 dagen later het land te verlaten samen met u. Via Tadzjikistan, Turkije en Griekenland bent u naar België gereisd. In Turkije bent u gescheiden geraakt van uw zus en haar gezin. In België werden jullie herenigd. U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan waar de nakomelingen van commandant A. R. het voornamelijk op het leven van uw schoonbroer hebben gemunt.

U verklaart dat u in het bezit bent van een Afghaans identiteitsdocument (taskara) dat u achterliet bij de diensten van Fedasil.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag integraal steunt op dezelfde motieven die door uw schoonbroer, N. A. S. (O.V. 6.870.465), werden uiteengezet. In het kader van zijn asielaanvraag werd een weigeringsbeslissing genomen die luidt als volgt:

“(…)”.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in een eerste middel een schending aan van artikel 1.2. van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 en van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. In tweede middel voeren zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekers menen dat uit hun gehoorverslag blijkt dat er voldoende informatie omtrent het voortbestaan van het grondconflict met commandant Abdul Rahman werd gegeven. Ze stellen dat eerste verzoeker geen afstand heeft gedaan van de gronden omdat ze zijn eigendom zijn.

Verzoekers stellen vast dat inzake de inconsistente en tegenstrijdige verklaringen over de vraag hoe de familie van eerste verzoekers neef wist dat ze waren teruggekeerd naar Afghanistan en bij de tante van zijn vrouw gingen wonen “de Adjunct-commissaris blijkbaar naast hun verklaringen staat” en dat deze informatie door verzoekster werd gelekt. Het is hun een raadsel waarom deze verklaring inconsistent en tegenstrijdig zou zijn.

Verzoekers betogen dat eerste verzoeker “met zekerheid” heeft weergegeven dat de vier gewapende mannen die naar hem op zoek waren banden hebben met zijn neef. Ze menen andermaal dat hij “ruimer dan genoeg” daarover informatie heeft gegeven. Zijn schoonbroer heeft meer informatie omtrent de dreigementen gegeven, aldus verzoekers.

Verzoekers stellen tenslotte dat gelet op het volatiele karakter van het gewapend conflict in de provincie Kapisa hun leven ernstig bedreigd is. Op heden bestaat er immers voor burgers in het district Hisa-i-Awali Kohistan een reëel risico om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

2.2. De beslissingen genomen ten aanzien van verzoekster en tweede verzoeker stellen vast dat zij hun asielaanvragen integraal steunen op dezelfde asielmotieven als eerste verzoeker. Ten aanzien van eerste verzoeker werd besloten tot de ongegrondheid van zijn asielaanvraag. De bestreden beslissingen van verzoekster en tweede verzoeker zijn derhalve afdoende gemotiveerd door te verwijzen naar de beslissing genomen ten aanzien van eerste verzoeker die steun vindt in het administratieve dossier. Dit wordt niet betwist in de beroepsakte die verzoekende partijen hebben neergelegd en die overigens louter grieven en middelen formuleert tegen de motieven vervat in de bestreden beslissing van eerste verzoeker.

2.3. Verzoekers gaan niet akkoord met de motieven van de bestreden beslissing die overwegend betrekking hebben op de geloofwaardigheid van het asielrelaas. Zij vragen in essentie de hervorming van de bestreden beslissingen en verzoeken in hoofdzaak erkend te worden als vluchteling minstens de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. De asielaanvragen van verzoekers berusten op de problemen die eerste verzoeker beweert te hebben ondervonden naar aanleiding van een grondconflict met commandant A.R.. Zo het (bestaan van) het grondconflict op zich niet in twijfel wordt getrokken is dit wel het geval voor het voortbestaan ervan. Het grondconflict vond immers zijn oorsprong na de dood van verzoekers vader in 1977 toen

commandant A.R. de gronden in zijn bezit nam en de eigendomsdocumenten ervan in beslag nam om vervolgens vervalste documenten op zijn naam te laten opmaken. Commandant A.R. heeft bijgevolg zijn eigenaarschap over de gronden, zij het op weliswaar op onrechtmatige wijze, kunnen legitimeren. Gelet op deze vaststelling in samenhang met het gegeven dat verzoeker nooit ook maar één concrete stap heeft gezet om de gronden effectief terug op te eisen, kon de commissaris-generaal dan ook terecht besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt waarom de nazaten van commandant A.R. hem, na twintig jaar eigenaar geweest te zijn, alsnog zouden willen doden.

Verzoeker legt bovendien vage verklaringen af over de identiteit van de mannen die naar hem op zoek waren en de reden waarom ze hem zochten. De band die zij zouden hebben met commandant A.R. leidt verzoeker af uit het feit dat hij 'geen andere vijanden heeft'. Voormelde mannen lieten weten dat ze verzoeker wilden spreken maar hebben nooit gezegd waarover ze wilden praten. Dat er tussen het feit dat een aantal personen verzoeker wilden spreken zonder te specificeren waarover en het grondconflict dat dat zich meer dan twintig jaar geleden heeft afgespeeld een verband zou zijn is dan ook gebaseerd op loutere vermoedens zonder ook enige concrete aanwijzing.

Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan de beweringen van verzoekers Afghanistan te hebben moeten verlaten omwille van een grondconflict dat na meer dan twintig jaar opnieuw zou zijn opgeflakkerd.

Verzoekers beperken zich in hun verweer tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen hetgeen niet afdoende is om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus ten slotte stelt de Raad vast dat noch in het verzoekschrift noch in de stukken van het administratief dossier enig element is terug te vinden dat toelaat te stellen dat verzoekers een reëel risico op ernstige schade zouden lopen indien zij terugkeren naar hun land van herkomst. Aangezien de feiten aan de basis van hun asielaanvragen niet geloofwaardig werden bevonden, zijn er derhalve geen *“zwaarwegende gronden”* om aan te nemen dat verzoekers op grond van deze feiten *“een reëel risico zou lopen” “de doodstraf of executie” of “foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst”* zouden ondergaan in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de wet.

Wat betreft de veiligheidssituatie in het district Hisa-i-Awali Kohistan in de provincie Kapisa, waarvan verzoeker beweert afkomstig te zijn, blijkt uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat er slechts occasioneel incidenten worden gemeld en de situatie er in dit district als relatief rustig kan worden omschreven. Door ANSO (Afghanistan NGO Safety Office) wordt de provincie beschouwd als een met 'lage onveiligheid'. Verzoeker brengt zelf geen elementen aan die een ander licht zouden werpen op hogervermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in zijn regio. De commissaris-generaal kon dan ook met recht besluiten dat er voor burgers in het district Hisa-i-Awali Kohistan actueel geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet.

2.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig mei tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER